

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Monachi Palestinæ ad Alcisonem de Xenaia monacho, & alijs quibusdam
epistola. Cap XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

tenuere, idq; cum inter se utrū vna, an duæ sint in Christo
 naturæ, grauitèr dissiderent. Ac pars eorum ipsa literarum
 compositione decepti sunt: pars ad pacem se magis incli-
 narunt: vsque adeo vti omnes ecclesiæ in separatas facti-
 ones diuiderentur, & earum præsidēs inter ipsos minimè
 communicare vellent. Vnde plurimæ dissentiones tum in
 Oriente, tum in Occidente, tū in Libya ortæ sunt, dum e-
 piscopi Orientis neque cum episcopis Occidentis, neq; cū
 episcopis Libyæ, neque ipsi vicissim Orientalibus in gra-
 tiam reduci poterant: sed res ad maiorem absurditatem in
 dies prolapsa est. Quippe antistites Orientis, nec secum ipsi
 communicare voluerūt, nec Europæ præterea, & Libyæ e-
 piscopi, nedum cum exteris. Quas res cum Anastasius
 imperator animaduerneret, episcopos, sicubi eos nouis re-
 bus studentes, aut quenquam præter consuetudinem illo-
 rum locorum, in quibus ætatem degebat, concilium Chal-
 cedonense prædicantem, aut idem ipsum damnantem ana-
 themate comperiret, exturbauit. Ac primum Euphem-
 ium, vt suprâ scripsi, eiecit Constantinopoli: deinde Ma-
 cedonium: cui successit Timotheus: Antiochia porro
 Flavianum expulit.

*Monachi Palestinæ ad Alcisonem de Xenaja mona-
 cho, & alijs quibusdam epistola. Cap XXXI.*

AT qui sunt literæ de Macedonio & Flauiano à mona-
 chis Palestinæ ad Alcisonem his ferè verbis scriptæ.
 Cum Petrus exiisset de vita, Alexandria, Aegyptus,
 & Libya inter se denuo dissidere cœperunt: reliquæque
 partes versus Orientem contra se ipsæ digladiari: quan-
 doquidem ecclesiæ versus Occidentem, non alia condi-
 tione cum illis communicare volebāt, nisi præter Nesto-
 rium & Eutychem, & Dioscorum, etiam Petrū cognomine
 Mongum, & Acacium anathemati addicerent. Itaque cum
 ecclesiæ totius orbis terrarū hoc loco crāt cōstitutæ, fauto-
 res Dioscori & Eutychem fuere ad minimum plane numerū
 redacti. Ac cum parum abesset, quin fuissent funditus è
 terra sublati, adeò vt non amplius inter homines ver-
 sarentur, Xenajas quidam, à Deo reuera ζένοϋ, id
 est, peregrinus, nescio quid apud animum proponens,
 aut quas

aut quas inimicitias contra Flavianum susceptas ulcisci
 cupiens, simulata fidei specie, ut multi prædicant, homi-
 num animos aduersus eum concitare, eique tanquam Ne-
 storiano obrectare cœpit. Ac cum Nestorio vnâ cum eius
 errore anathema indixisset, ex illo digressus, ad Diosco-
 rum & Theodorum & Theodoritum, & Ibam, & Cyrum, &
 Eutherium, & Ioannem, & ad alios nescio quos, neq; vnde
 collectos trãsit: quorum alij reuera Nestorij doctrinam tue-
 bantur: alij, quoniam eiusdem doctrinæ in suspicionem ve-
 nerant, Nestorium anathemate damnabant, inque ecclesiæ
 communione conuiescebant. Istos omnes inquit, Xena-
 ias Nestorij olentes hæresim, nisi anathemate damnaue-
 ris, tu ipse Nestorij errori fauere videberis, etiam si ei cum
 sua doctrina & opinione millies anathema edixeris. Idem
 porro Xenaias per literas cum eos, qui Dioscori errorem
 sequebantur, tum hæresis Eutychnæ patronos commo-
 uit, persuasitque ut ipsi contra Flavianum subsidio essent,
 non tamen Concilium, sed personas duntaxat, de quibus
 ante dictum est, anathemate damnari postularent. Quibus
 cum Flavianus episcopus diu restitisset, alijque se cum Xe-
 naiâ contra eum coniunxissent, ut Eleusinus episcopus vr-
 bis cuiusdam Cappadociæ minoris, & Nicias episcopus
 Laodiciæ, quæ est in Syria, & ex alijs locis alij (quo-
 rum criminationes quas emulatione nimis abiecta ad-
 ducti Flauiano inferebant, non nostrum est, sed alio-
 rum certè commemorare) tandem Flavianus ratus illos,
 propter hos, quibus anathema denuntiari cupiebant, pla-
 catos fore, cessit eorum contentioni. Ac cum scripto per-
 sonas illas anathemate damnasset, scripsit ad imperatorem.
 Etenim animum eius isti contra Flavianum, utpote opinio-
 nis Nestorij patrocinium suscipientem, commouerant.
 Neque his rebus contentus Xenæas, poscebat denuo à
 Flauiano, ut tum contilium ipsum, tum eos, qui duas natu-
 ras in domino esse dixerunt, carnis alteram, alteram diui-
 nitatis, anathemati addiceret. Quem eius postulationi neu-
 tiquam obsequentem, rursus ut Nestorianum, accusat. Po-
 stremò cum de ijs rebus vehementer certatum esset, & pa-
 triarcha Flauiano formulam fidei edidisset, in qua ingenue
 fatebatur concilium quantum ad abdicationem Nestorij

*Concilij
 Chalcedo-
 nense.*

EVAGR. HISTORIAE

& Eutycheis patinebat approbādum esse, at quantum ad de-
 cisionem & doctrinam fidei non item, rursus illum, ut sub-
 dole ac latenter errori Nestorij patrocinantem se adortu-
 ros minantur, nisi tum concilio ipsi, tum illis, qui duas na-
 turas in Domino esse dixerunt, alteram carnis, diuinitatis,
 alteram, anathema denunciare vellet. Isauros præterea ver-
 borum fuce & fallacijs in suam pertrahunt sententiam, for-
 mulamque fidei componunt, in qua concilium vnà cum il-
 lis qui duas in domino esse naturas dixerunt, anathemati
 addicunt. & ad extremū se separant à Flauiano & Macedo-
 nio, & ad alios, qui formulæ illi subscribebant, aggregant.
 Interea etiam postulant ab episcopo Hierosolymitano vt
 formulam fidei scriptis prodant: quam cum edidisset, per Di-
 oscori sectatores mittit ad imperatorem. Quam fidei for-
 mulam illi tandem proferunt, in qua iam tum comprehen-
 sum fuit, eos anathemate damnatos, qui duas in domino na-
 turas esse asserbant. Attamen ipse episcopus Hierosolymi-
 tanus, eā ab illis deprauatam constanter affirmans, aliam in
 medium producit, in qua nullum tale continebatur anathe-
 ma. Nec plane mirum. Etenim sanctorum patrum libros sæ-
 pe deprauarunt, multosque Apollinarij libros Athanasio,
 Gregorio cognomento Thaumaturgo, id est, qui eximia e-
 debat miracula, & Iulio, inscriptionibus commutatis, attri-
 buerunt: quibus quidem libris plurimos in suum impium
 errorem induxerunt. Poposcerunt item formulā fidei à Ma-
 cedonio scriptis mandatam: qui fidem trecentorum 10. &
 8. Nicææ olim, & quinquaginta etiam Constantinopoli,
 conuocatorū, solum se noscere asseuerāter affirmavit, atq;
 Nestorio, Eutychi, & ijs, qui duos filios aut Christos esse
 statuunt, aut naturas diuidunt, indixit anathema: & tamen
 nec concilij Ephesini, quo abdicatus fuit Nestorius, nec
 Chalcedonensis, quod abdicauit Eutychem, vllam men-
 tionē fecit. Qua de re monachi Constantinopolitani graui-
 ter commoti, se à Macedonio episcopo separant. Interim
 Xenaias & Dioscorus, cum multos episcopos sibi adiūctos
 haberent, adeo molesti fuere illis, qui anathema nolebāt de-
 nuntiare his, quibus ipsi anathema denuntiari cupiebāt, vt
 intolerabiles & non ferendi viderentur: quorū nonnullos,
 cum cedere nollent, per falliciam exilio mulctandos cura-
 runt.

rent. Ad hunc modum igitur Macedonius, Ioannes episcopus Palti, & Flavianus, solum vertere coacti sunt. Sed de monachorum literis haecenus.

*De Macedonij Constantinopolitani Episcopi,
& Flauiani Antiocheni eiectione.*

Caput XXXII.

SED quæ occultè animum Anastasij angerent longe diuersa fuere. Nam cum Ariadna haberet in animo Anastasium habitu induere purpureo, Euphemius episcopus vsque eo cõsentire noluit, quoad Anastasius, Chirographum iureiurando confirmatum ei dedisset, quod plane declararet, eum si scepra susciperet imperij, fidem synceram seruaturum, nihilque rerum nouarum introducturum in sacrosanctam Dei ecclesiam: quod Chirographum Macedonio sacri thesauri custodi tradidit. Factum autem est istud propterea ab Euphemio, quod Anastasius putabatur à nonnullis errore Manichæorū infectus esse. Vbi verò Macedonius ad sacerdotij dignitatē ascendit, voluit Anastasius Chirographum suæ cõfessionis recipere: quippe dedecori, inquit est imperio, si Chirographum illud reseruetur. Cui postulationi cū Macedonius strenuè resisteret, seq; fidem minimè proditurum cõstanter asseueraret, Anastasius imperator insidias cõtra eum tẽdere cõcepit, ad eum sanè finẽ, vti episcopatu exturbaret. Itaq; tandẽ accedunt adolescẽtes calūniatores, qui tũ se tũ Macedonium flagitiosi cuiusdam facinoris falso reos agunt. At verò vbi Macedonius genitalibus carere deprehensus fuit, ad alias fallacias se conuertunt: nec destiterunt, quoad cõsilijs Celeris aulicorū Ordinũ p̄fecti, ex occulto sede episcopali dimouissent. Istã Flauiani expulsionem aliq; quoq; res secutæ sunt. Nam ipsi ab hominibus ætate prouectissima, qui ea quæ acciderant Flauiano, firmè memoria tenebãt, accepimus, quod à Xenaiã (fuit hic quidẽ episcopus Hierapolis vrbis Antiochię finitimæ, Græcoque vocabulo Philoxenus appellatus) monachi Cynegeç (sic enim vocatur) qui apud gentẽ, q̄ Syrorū primaria est, accolunt, persuasi, frequẽtes cum tumultu & summa confusione Antiochiã precipites feruntur, vi Flavianum coacturi, vt tũ cõcilio Chalcedonensi, tum decisioni Leonis anathema indicat. Quod
eum Fla-